

ὁ τάφος περιέβαινε τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ἐγκατοικίαν, καὶ ἔλπει αἱ προπαρσκαυαὶ τῆς ἐνταφιάσεως εἶχον ἤδη περατωθῆναι.

Πλήρης ἀγωνίας, καὶ καταπιεζόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου, διηυθύνθη μετ' ἀποστρέψεως εἰς τὸν κτεῖνα τῆς μακαρίτιδος. Ὁ θάλαμος ἦτο εὐρύς καὶ λίαν ζεφερός, ἀνὰ πᾶν δὲ βῆμα προσέκοπτον ἐπὶ τῶν πρὸς ἐνταφίαισιν παρασκευῶν. Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἐκλείοντο, μοι εἶπε θεράπων τις, ἐπὶ τοῦ φερέτρου, καὶ ἐπὶ τοῦ σφετέρου τούτου, μοι προσέθηκε ταπεινοφώνως, ἔκειτο πᾶν ὅτι εἶχεν ἐναπνεύσει ἐκ τῆς Βερενίκης.

Ἀλλὰ τίς με ἠρώτησεν ἐὰν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὸ πτώμα; Οὐδένας εἶχον ἰδεῖν τὰ χεῖλη ἀνεκινήθηκα καὶ ἐν τούτοις ἡ ἐρώτησις εἶχε γεῖναι εὐκρινῆς, καὶ αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ ἀντήχουν ἐν τῷ θαλάμῳ. Μοι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποφύγω, καὶ, μετὰ στενοχωρίας, ἐπρωχώρησα παρὰ τὴν κλίνην. Ἀνέκυρα ἐλαφρῶς τὰς πτυχὰς τῶν παραπετασμάτων ἄλλ' ὅτε ὑπερὸν τὰς ἀφῆκε, τὰ παραπετάσματα κινήσονται ἐπὶ τῶν ὤμων μου, καὶ με ἀπεχώρησαν οὕτως ἀτασθαλῶς τοῦ εἶω κόμου, περικλείσαντά με εἰς στενωπὴν μετὰ τῆς νεκρᾶς συνάφιας.

Ὅλη ἡ ἐν τῷ θαλάμῳ ἀτμόσφαιρα ἀπέπνεε τὸν θάνατον. Ἰδίως θμῶς ἡ ὀσμὴ ἡ ἐκκεχυμένη ἀπὸ τοῦ φερέτρου μὲ ἐδράπτει καθ' ὅπερ βολήν, καὶ ἐφάνταζέ μοι ὅτι ὁσπὴν δηλητηρίου ἀνεδίδετο ἡδὴ ἀπὸ τοῦ πτώματος καὶ πένια θὰ ἐθεσίαζον ἵνα διαφύγω, ἵνα ἀπαλλαγῶ τῆς ὀλεθρίας ἐπιρροῆς τῆς φθορᾶς καὶ ἀναπνεύσω μίαν ἐτι φορὰν τὴν ἀγίην αὐσαν τῶν ἀθανάτων οὐρανῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶχα πλέον δυνάμεις ἵνα μετακινήθω, τὰ γόνατά μου ἐκλονοῦντα ὑπ' ἐμὲ καὶ ἐρριζώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀτενίζων τὸ πτώμα ἐξηλωμένον καθ' ἑλὼν αὐτοῦ τὸ ὕψος ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ φερέτρου.

Θεὲ ἐπουράνιε! εἶνε δυνατόν; Ὁ ἐγκέφαλός μου ἐπαράχθη ἡ δ' ἀκτύλις τῆς νεκρᾶς ἀνεκινήθη πρῶτα ὑπὸ τὸν λευκὸν πέπλον τὸν περιβάλλοντα αὐτόν; Φρικτῶν ἐξ ἀνεκφράστου τοῦμου ἤγειρα βραδῶς τοὺς ὀρθαλμούς ἵνα ἴδω τὴν μερμήν τοῦ πτώματος, τῆς εἶχον περιδέσει τὰς σιαγόνας διὰ τακινίας, ἥτις θμῶς, ἀγνωσπῶς, εἶχε λυθῆ τὰ πλινθὰ χεῖλη συνασπείρουντο ὥστε ὑπομειδιῶντα, καὶ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς μελαγχολικῆς αὐτῶν σχισμάδος οἱ ὀδόντες τῆς Βερενίκης, λευκοί, σπιλπνοί, φρικτωδείς, με ἡτένιζον ἐν μετὰ τῆς ζωηρότητος ἀντικειμένου πρῶτα ἑλῶντος. Ἀπεσπᾶσθην ἐναγωνίως τῆς κλίνης, καὶ, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρω, ὠρμησά ὡς παράταραν ἐκτὸς τοῦ θαλάμου τούτου ἐν ᾧ ἐβασίλευε τὸ μυστήριον, ἡ φρίκη καὶ ὁ θάνατος.

Ἐπαυερίθην ἐνδὲς τῆς βιβλιοθήκης μου ἐκαθήμενη, ἡμην μόνος. Μοι ἐφαίνετο ὅτι ἀρυπνιζόμην ἐκ συγκεχυμένου καὶ τραχώδους ὄψεως. Παρετήρησα ὅτι ἦτο μεσονύκτιον, εἶχον δὲ λάβει πᾶσαν πρόνοιαν ἵνα ἡ Βερενίκη ἐνταφιασθῇ εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ δὲν εἶχον διατηρήσει σαρὴ καὶ εὐκρινῆ ἀντίληψιν τῶν συμβάντων κατὰ τὸ ζοφερὸν τοῦτο διάστημα. Ἡ μνήμη μου ἐν τούτοις ἦτο μετ' ἡ φρίκης, φοικῆς τόσον φρικτῶς ἐστέρας, ὅσον κενότερα ἡ ὁ αὐτῇ, τρόμος ὅν τὸ ἀόριστον αὐτοῦ μοι καθίσταται ἐτι τρομερώτερον. Ὀμνίαζε πρὸς φρικτὴν σελίδα τοῦ ἡμερολογίου τῆς ὑπάρξεώς μου κατεχομένην ὁλόκληρον ὑπὸ ἀναμνήσεων σκοτεινῶν, μεταρῶν καὶ ἀκατανόητων. Προσεπάθηκα νὰ τὰς ἐξαλείψω, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐκ διαλειμμάτων ἐν τούτοις, ὁμοίᾳ πρὸς ἥχον ἐκ πνέοντα, κραυγὴ μακρὰ καὶ διαπεραστικὴ, ὥστε προερχομένη ἀπὸ γυναικὸς, ἐφαίνετο πληττοῦσα τὰ ὦτά μου. Εἶχον ἐκτελέσει πρᾶξιν τινα, ἀλλὰ τίς ἄρα ἦτο αὕτη; Ἀπηυθύνον ὀψιλοφώνως πρὸς ἑμαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην καὶ ἡ ἡχώ τοῦ θαλάμου μοι ἐφ' ἑθέραιεν ἐν εἰδεί ἀπαντήσεως: Τὸ ἦτο αὕτη;

Παραπλεύρως μου ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειτο λυχνία τις, καὶ πρὸ αὐτῆς ἔκειτο μικρὸν ἐξ ἐδείου κιθωτίδιον. Ἡ κατασκευὴ τοῦ δὲν ἦτο τε ἑτακτον, καὶ πολλάκις εἶχον ἰδεῖν αὐτὴν, δίδοι ἀνῆκεν εἰς τὸν ἱετὸν τῆς οἰκογενείας ἄλλὰ πῶς ἐδρῆθη αἰφνίς ἐδῶ, ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, καὶ διατί ἡ θεὰ τοῦ μοι ἀνεκοίτησε φρίκην, τὸ ἐν αὐτῇ περικείμενον ἦτο ὅλος ἀνά-

ξιον προσοχῆς. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τέλους προσηλώθη ἐπὶ τῶν ἀνοικτῶν σελίδων βιβλίου καὶ τινος ἐν αὐτῷ φράσεως σημειουμένης ὑποκάτω διὰ γραμμῆς Ἦσαν αἱ παράδοξοι ἀλλ' ἀπλοῦστατοι λόγοι τοῦ ποιητοῦ Ἐδν Ζίτταν «Dicebant mihi sodales, si sepulcrum amice visitarem, curus meas a liquidulum fore levatus» (*). Ἀλλὰ διατί εὐθὺς ὡς ἀνέγνωσα τὰς λέξεις ταύτας αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἠνέωρθήσαν καὶ τὸ αἷμα ἐτάχυνεν εἰς τὰς πλέθας μου;

Ἡ θύρα τῆς βιβλιοθήκης ἐκρούσθη ἐλαφρῶς, καὶ, ὥχρὸς ὡς πτώμα ἐξεβλή, τοῦ τάφου, ἵστη ὁ θεράπων τις ἀκροπαδοῦντα. Μοι, ὠμίλησεν, ἔχων τοὺς ὀρθαλμούς ἀντεστραμμένους ἐκ τοῦ τρόμου, διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης, τρεμουσῆς, πεπνυγμένης. Τί μοι εἶπεν; Ἡκούτα διακεκωμένους τινὰς φράσεις. Μοι εἶπε, νυκίζω, ὅτι φρικτῶς κραυγὴ ἐτάραξε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, ὅτι αἱ ὑπηρεταὶ ὄλοισι συναθροίστησαν καὶ ἠειούνησαν πρὸς τὸ μέρος: ὁπότεν ἠκούσθη ὁ ἦχος, καὶ τέλος ἡ τεκνὴν τοῦ φωνῆ κατέστη φοβερά κατὰ τρόπον ἐμποιούοντα φρίκην, ὅτε μοι ὠμίλητε περὶ παραβίσεως τοῦ φερέτρου, περὶ πτώματος ἀδούρου, ἀπογυμνωθέντος τοῦ σαδάνου του, ἀλλ' ἀκόμη ἀναπνέοντος ἀπ' ἐμὴ πύλλοντος, ἀκόμη ζῶντος!

Παρετήρησα τὰ ἐνδύματά μου ἦσαν κατὰστικτα ἐξ αἵματος καὶ πηλοῦ. Χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, μοι ἔλαβε τὴν χεῖρα: ἔφρεν τὰ στίγματα ἀνθρωπίνων ὀνύχων. Μοι ἐπέστησε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τινος ἀντικειμένου κιμένου ἀπέναντι τοῦ τοίχου. Τὸ ἐθεώρησα ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἦτο λύτρου. Ἐξέβαλα κραυγὴν καὶ ὠρμήσας πρὸς τὴν τράπεζαν ἤρπασα τὸ ἐξ ἐδείου κιθωτίδιον. Ἀλλὰ δὲν εἶχον τὸ θερρὸς νὰ τὸ ἀνοιξῶ. Καὶ ἐν τῷ τρόμῳ μου, μοι ἐξέφυγε τῶν χειρῶν, κατέπεσε βρῆρας χαμὰ καὶ συστρεβλῆς ἐν τεμάχῳ καὶ ἐξ αὐτοῦ διαφυγόντα ἐκυλίσθησαν χαμὰ παρὰ γόνατον κρότον παλαίων σιδηρικῶν ὀδοντοχειρουργικῶν τινα ἐργαλείων, μετ' αὐτῶν δὲ τριάκοντα δύο μικροσκοπικὰ ἀντικείμενα λευκὰ, διαφανῆ ὡς ὁ ἰσφαγνίδους, ἀτινα διεσπάρησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ διπέδου.

K. I Π.

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

(Ἀιτήγημα ἀνευ ἐπιλόγου)

Ἡ πρὸς τὸ χαρτοπαίγνιον κλίσις τῆς κυρίας Τουρλάκης εἶνε ἀκατάσχετος. Ἐν ᾧ δὲ σύζυγος τῆς, ὁ κύριος Παντολέων Τουρλάκης, ἐργάζεται ἐν τῷ ραπτικῷ του καταστήματι, αὕτη παραφυλάττει ὅστιθεν τῶν ὕλων τοῦ παραθύρου τῆς, καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸ πρῶτον γνωστῶν, ὅστις θὰ διέλθῃ ἔξωθεν. Προσκαλεῖται εὐθὺς ἐνδὲς, ἡ δέσμη τῶν παιγνιοχάρτων σύρεται κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἄχεται μακρὰ καὶ πεισματώδης κοντσίνα, ἐπιφυλάττουσα διὰ τὸν κερδίσαντα δεκάλεπτον γέρας.

Τὴν κλίσιν τῆς δὲ ταύτην ἡ κυρία Τουρλάκη κατέρωθε νὰ φιλοδωρήσῃ καὶ εἰς τὸν σύζυγον τῆς, ὅστις, ἀνευ τιμῶν ἐλαττωμάτων, αἵτινα ἀπέκτησεν ἀναμφιβόλως ἐξ αἰτίας τῆς συζύγου του, δύναται ὁμολογουμένως νὰ θεωρηθῇ πρότυπον ἀρετῆς. Ἀμφότεροι λοιπὸν αἱ σύζυγοι παίζουνσι, καὶ κοινὸν χαρακτηριστικὸν ἐν ᾧ ἀποτυχίας ἔχουν ὅτι ἐξάπτονται ἰμφοότεροι ἐν τῷ χαρτοπαίγνιῳ ὡς εὐφλεκτοὶ ὕλαι ἐπὶ τοῦ πυρὸς.

Κατὰ τὰ λοιπὰ θμῶς, ὁ κ. Παντολέων μετὰ τῆς συζύγου του ἀποτελοῦσι ζεύγος χαριέστατον, ἀγαπώμενον, μετ' ὅλον τὸν μακρὸν αὐτῶν υἱογικὸν βίον (ἀμφότεροι εἶνε ὑπερῆχοντοῦτες) ὡς ἄλλος Πύραμος καὶ Θίσβη, καὶ ἐξακολουθοῦντες νὰ ἐπιβλέπωσιν, ἐκείνος μὲν τὴν κυρίαν του ὡς ἄλλος Ὁθέλλος καὶ ἐκείνη τὸν Παντολέοντα τῆς πλείονος τῆς Ζηλοτύπου Ἦρας. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀμοιβαίας ταύτης ἀντιζηλίας εἶνε, ὅτι ἡ μὲν κυρία ζυλοκοπεῖται συχνάκις δίδοι χαρτοπαίζει ἀπόντος τοῦ συζύγου, ἔστω καὶ μετὰ στενῶν

(*) Ἰδε τὴν μετάφρασιν τῆς περικοπῆς ἐν τῇ ἐπιγραφῇ (β).

φ'λων, ὃ δὲ κύριος Τουρλάκης, σχηματίζας πεποθήσαιν εἰς τὸ ἀξίερατον αὐτοῦ, ἤρχισεν ἐσχάτως νὰ χαριεντίζεται μετὰ δύο νεαρῶν ἐργατιδῶν, αἰτίνες τὸν βοήθουσιν εἰς τὰς ραπτικὰς τοῦ ἐργασίας.

Ἀλλ' ἐξετάσωμεν ἑαυτοῦ, ἀγχιπτητὴ ἀναγνώστρις, τὸν κύριον Τουρλάκην, καὶ πῶς αὐτὸν κατόπιν νὰ κρίνωμεν αὐτὸν, ὅτι ἐν τῷ δικαίῳ του κ. ταπατεῖ τὴν συζυγικὴν πίστιν. Εἶνε μικροσκοπικὸς ὡς κομποτέχνημα τοῦ Μάϊραρτ, ἔχων βάδιμα ὀτακτον καὶ ζωηρόν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου τὰ δύο φύλλα τοῦ ἐπειδύτου του ἰκταλοῦσιν ὅτιθεν ἐν καιρῷ πορεῖας διαφόρου διακυμάνσεις ἐν τῷ κενῷ ἢ μικρῷ του καὶ εὐδρά ρίς περισσάγγεται ὑπὸ ζεύγους ὕδατος (ἀναγκαζ-υτὼν αὐτὸν νὰ κρατῇ πάντοτε ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν) καὶ τὴν κεφαλὴν του καλύπτει μαλακὸς καστόμιος πῖλος, κάτω ἐν τοῦ ὁποῖου ὑπάρ, εἰ λευκὴ μὲν καὶ ἀτημέλητος ἀλλ' ἄφρονος καὶ βοστρυχώδης κόμη καὶ γένειον βραχὺ καὶ ἐπιχα ἵδια κεκομμένον ὑποκάτω ἀνοιχτοῦ πάντοτε μενόντος στόματος.

Ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Τουρλάκην, αὕτη ἐν πληρεῖ ἀντιθέσει πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἔχει τὸ ἀνάστημα ἀμαζόνος, βάδιμα ἡγεμονικὸν καὶ κόμην ὑπόλευρον, ὡς δὲ αἱ αἱ τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ λειπτικῆς πλεξίδος περιστρεφμένης ἔκθεν περὶ τὸν μαῦρον κεφαλῶδες μὲν της. Μόνον δὲ κοινὸν πρὸς τὸν σύζυγόν της χαρακτοριστικὴν ἔχει τὴν πρὸς τὰ ἄνω ἀξιοπρεπῆ στάσιν τῆς κεφαλῆς, ὀφειλουμένην ἐπίσης εἰς ζεύγους διόπτρων κομποῦ τὴν μικρὰν καὶ γρυπὴν αὐτῆς εἶνα.

Αἱ δὲ αἰθῶαι ἀπολαύσεις τοῦ κυρίου Παντολέωντος ἐν ὥραις ἀργίας, εἶνε ἡ σύγκρουσις ποτηρίου οἴνου μετὰ τινος φίλου ἐν τῷ γειτονικῷ παντοπωλείῳ, ἢ καὶ ὅδ' ἐκτενέσεις βλεμμάτων εἰς τοὺς διαδύτας τοῦ ἑτέρου φύλου, χαριεντισμοὶ τινες εἰς τὰς δύο εὐνοούμενας του συνεργάτιδας, καὶ ἡ κατ' οἶκον μελέτη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του, ὅπου ἔχει καὶ βιβλιοθήκην ἀπαρτιζομένην ἐκ τοῦ Συντιπᾶ, τοῦ Καζαμίου Καζαμιῶν ἢ αἰωνίου Ἡμερολογίου, τῆς Ἀνθολογίας Κωϊσταντινίδου μετ' ἐρωτικῆς ἀνδοδέσμης καὶ τινῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἐν εἰς καὶ ὥρολόγιον τὸ μέγα. Ἀλλ' ἡ συζυγὸς του, οἶμοι! οὐδὲν ἄλλο ἀγαπᾷ εἰμὴ τὰ χαονία καὶ τὰς μηχανορραφίας· ὁπότε, δασκίς δὲν χαρτοπαίζει, μόνον ἐνασχόλησιν ἔχει ἢ παρὰ τὸς αὐτῆς γυνῆ, τὸ νὰ περιέρχεται ὑπὸ τὸ πρόσχημα φίλης, δλας τὰς γειτονικὰς οἰκίας καὶ ἐν ἐκάστῃ τούτων νὰ πλέκῃ διαβολικὰς μηχανορραφίας, καθ' ὅλων τὴν ἄλλων οἰκογενεῖαν, πράγμα ἀναστατώσαν ὁλόκληρον τὴν γειτονίαν.

Τὸ ἀπόγευμα μιᾶς τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ ὁ δαίμων τοῦ χαρτοπαίγνιου ἐγκαθιδρύεται ἐπιστήμως ἐν μέσῳ ἡμῶν, ἡ κυρία Τουρλάκη, μὴ δυναμένη ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν γενικὸν πειρασμόν, προτεκάλει διαφόρους γείτονας καὶ φίλους, ἐν οἷς καὶ τὰς δύο ἐργατίδας, διὰ νὰ σκοτώσων ὀλίγαις ὥραις μὲ τὰ χαρτὰ. Τὸ χαρτοπαίγνιον ἤρχισεν με πεντάλεπτα καὶ βαθμυδὸν καθίστατο ζωηρότερον. Ἀλλ' ἡ κυρία Παντολέωντος μάτην προσπαθεῖ νὰ εὐρῇ τὴν τύχην της. Κατετρέχετε ὑπὸ ἀμειλίκτην καταδρομὴν καὶ ἐφ' ὅσον ἡτθὰ ετε τὸ θαλάκιον της κενούμενον, ἢ ἔξαψεν τῇ ἀνῆρχετο βιαίως εἰς τὰς παρείας, καθισταμένη βαθμυδὸν καταφεύστέρα.

Ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων ἔβρινε πάντοτε ἡ αὐτὴ διὰ τὴν οἰκοδόσκειαν, ὅτε, ἀνσιχθείσης τῇ θύρᾳ, ἐπαφάνη ὁ κ. Παντολέων μὲ δερμα ὑπὸ μάλην, ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς ἐργασίας του. Ἡ κυρία, κατεχομένη ὑπὸ τῆς ἐξάφνης της, ὀλίγην ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ συζύγου· ὁ δὲ κ. Τουρλάκης δὲν ὠργίσθη ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν διατρεχόντων, τοῦτο ἀ-αμφόβω· ὀρεῖται εἰς τὴν παρουσίαν τῶν δύο εὐνοουμένων τῶν νεανίδων.

Ἀφ' οὗ ὁ κύριος Παντολέων προσέκλινεν εἰς τὴν ὀλίγησιν χαριέντως ὑπομειδῶν, ἐκάθησε παραπλεύρως τῶν δύο νεανίδων (ἢ ἐξημένη συζυγὸς τῷ ἐξοφενδόνισε κεανοβολὸν βλέμμα) καὶ ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ μέρος του εἰς τὸ χαρτ. παίγνιον. Ἀλλ' ἡ τύχη δὲν ἡθέλησε φαίνεται νὰ εὐνεύσῃ καὶ τοῦτον πλεονέτερον τῆς συζύγου του, διότι μετὰ τινα ὥσαν βλέπομεν τὸν κ. Παντ. λέοντα λησμονήσαντα τὰς τρυφεράς του γειτονας καὶ ταυτοχρόνως τὰς συνήθως ἀγρόους παρείας του βαφείας ἐκ ζωηρᾶς ἐξάφνης.

Νεανίαις τίς, οὕτως τὸ περιλαίμεν ἀπὸ τῆς οὐδ' ἐ-

ξίας γωνίας τεταλάνες πρὸς τὰ ἔξω, ἐφαίνετο καθ' ὑπερβολὴν εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς τύχης· ἐφ' ὅσον τὸ παίγνιδιον προῦχῳ·, τὰ κεράτια ἔλων τῶν πρσακαθημένων, ὥσει ὑπείκοντα εἰς ἀκαταμάχητον ἔλιν, ἐσύροντο πρὸς τὸ μένος τοῦ ἡμετέρου νέου, ἀποτελέσαντα πρὸ αὐτοῦ μέγαν σωρὸν, ἐφ' οὗ ἡ ἐξημένη οἰκοδόσκεινα ἐσφενδόνισεν ἐκ διαλειμμάτων βλέμματα πυρρίφνη.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τέλους ὁ ἰκεαὶς τῆς τύχης εἶδε τοὺς πλείστους ἀποτρουμένους τοῦ παίγνιδιου δι' ἑλλειψιν χρημάτων ἀπέτρεψε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ θαλάκιον του τὸν πρὸ αὐτοῦ σωρὸν. Ἡ πράξις αὕτη ἤρκεσεν ὥπως κατατῆτη παράφορον τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἐξηρησμένην κυρίαν Τουρλάκην ἤτις, οὐδὲ κἀν προσδοκῶσα τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, ἐβρυχήθη μετ' εἰρωνικῆς μειδιάματος πρὸς τὸν νέον:

— Ὁρῶς ὁ τρόπος σαι, κύριε Κουνούπη! μᾶς ὁμαζέψατε δλα τὰ χρήματα καὶ τώρα ἐτοιμάζεσθε, βλέπω, νὰ μᾶς φύγατε.

Τὰς λέξεις ταύτας ἐνέκρη εὐδὲ μαιδιάματος θριαμβευτικῆ καὶ ἐπίσης ἡδικομένης ὑπὸ τῆς τύχης κύριος Παντολέων.

— Συγγνώμην, κυρία Τουρλάκη, ἀπήντησεν ὁ νέος μὲ τὸ ὑψηλὸν περιλαίμεν, μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν φυσικῆς λεπτότητος· ἐν ἐπιθυμῆτε, εἶμαι λίαν πρόθυμος νὰ ἐξακολουθῶ τὸ παίγνιδιον.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! ἀνέκραξεν ἀποφαστικῶς ἡ δέσποινα ἐξάγρυτα διὰ τρεμοῦσας χεῖρας ἐν ἔτι μονόδραχμον ἀπὸ τοῦ γρηματοφυλακίου της.

— Ἐμπρὸς, βίβαι! ἐπεκρότησε καὶ ὁ πυρὸςων σύζυγος, ἐξάγων ἀπὸ τοῦ θαλακίου του χάλκινά τινα κεράτια. Μὰ νὰ σοῦ πῶ, γυναίκα, δὲν θέλω νὰ ξανοίγῃσαι πολὺ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐν τούτοις πάντες οἱ συμποικίτορες ἀπῆλθον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐγκαταλιπόντες ἐπὶ τέλους τὸν κύριον Κουνούπην μόνον μεταξὺ τῶν δύο ἐξημένων ἀντιπάλων του.

Φεῖ! πόσον εἶνε μάταιοι οἱ ἀγῶνες τῶν θνητῶν κατὰ τῆς κικῆς τύχης. Αὐτὸ τὸ ἀπιδείξεν ὁ Βαλῆα καὶ τόσοι ἄλλοι ἐκ τῆς ματαίας πρὸς τὴν εἰμαρμένην πάλης των, καὶ τὴ ζεύγος Τουρλάκη προσέρχεται ἤδη ἵνα ἀποδείξῃ τοῦτο διὰ μναιιστὴν φορὰ. Μετὰ ματαίαν καὶ πεισματωδῆ πάλην οἱ δύο σύζυγοι ἔμειναν ἀτενίζοντες ἀλλήλους διὰ βλέμματα ἀπλανοῦς καὶ ἀπληγισμένου, διότι εἶδον καὶ τὰ τελευταῖα αὐτῶν κεράτια περιελθόντα εἰς τὰς ἀδυσωπήτους χεῖρας τοῦ κ. Κουνούπη.

Ἡ κυρία ἔπ.εε μένεα, καὶ ἡ ἑλλειψις ἀντικειμένου ἐφ' οὗ νὰ ἐκοπῇ τὴν ἐκχειρίσασαν ὀργὴν της, καθίστα αὐτὴν ἔτι πλέον παράφορον· ὁ κ. Παντολέων, μανιώδης, περιστρέφει μεταξὺ τῶν δακτύλων του τὰς δούλους, αἱ εἶχεν ἀποσπάσει ἀπὸ τὰς ρινὸς του, καὶ ὁ κ. Κουνούπης ἔμεινε ἀργός, διότι τὸ χαρτοπαίγνιον εἶχεν ἤδη λήξει.

Τὸ χαρτοπαίγνιον, ὡς εἶπομεν, ἔληξε, διότι τὸ ἡμέτερον ζεύγος οὐδ' ἐνός κἀν νὰ διακυβέσῃ πλέον ἄλλα χρήματα. Ἀλλ' ὁ κύριος Τουρλάκης, ὅστις ἦτο ἀνίκανος νὰ ὑποταχθῇ δουλικῶς εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς εἰμαρμένης (τοῦτο ἀντέκειτο εἰς τὸν ὀρμητικὸν του χαρακτῆρα), ἐτινάχθη ἀπὸ τῆς ἔδρας του ταχὺς ὡς ἀστραπῇ, τὰ δύο φύλλα τοῦ ἐπειδύτου του ἀνετινάχθησαν ἀπειλητικῶς καὶ ἀρπάσας ἀπὸ τῆς τρεπῆς τὴν δέσμιαν τῶν παίγνιοχάσεων τὴν ἔσχιεν εἰς δύο.

— Τέρας ὅσωντις, θὰ γίνῃς αἰτία τῆς καταστροφῆς μου! ἀνέκραξεν ἐσφενδονίζων τὰ τεμάχια τῶν χαρτίων κατὰ τοῦ προσώπου τῆς συζύγου του· χαρτοπαίγνιον ἐκμας τὸ σπῆτι μου!... αἱ!

— Κακοῦδέστατε! ἀπατήνητε μανιωδῶς ἡ κυρία Τουρλάκη, λαμβάνουσα ἀξιοπρεπῆ στάσιν (αἱ θεοὶ ἀνεπήδησαν ἀπὸ τῆς ρινὸς της)· νομίζει λοιπὸν ὅτι ἐκ τὰ ἔξω τὰ δικὰ σου μὲ ταῖς δύο γειτονίσσαις!...

Ἀλλ' ὁ κύριος Παντολέων ὅστις δὲν ἤκουεν εἰμὴ τὴν ἀναβράζουσαν ὀργὴν του, ἐπέπεσε κατὰ τῆς συζύγου του, ἡ εὐζυγὸς του ἀφ' ἑτέρου ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ καὶ ἀμφοτέρω ἀπετέλσαν σύμπλεγμα συμπαγῆς, φοικῶδες, ἐν τινι τῶν γωνιῶν τοῦ θαλάμου.

Καὶ ἐν τῷ ταῦτα ἔς ραματίζοντο, σκιά τις ἐθαύθη διασχίζουσα μυστηριωδῶς τὸν θάλαμον. Ἦτο ὁ νεαρός κ. Κουνού-

πης, ὅστις διάφευγε τὸ μένος τῶν δύο συζύγων, ἀπάγων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ μῆλον τῆς ἐρίδος, τὴν λείαν του.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον δ' κ. Τουρλάκης παρεκάλει ἐμπιστευτικῶς τὸν κύριον Κουνούπην ν' ἀποσιωπῇ τὴν σκηνὴν τῆς προτεραίας τὴν ἐκτυλιχθεῖσαν πρὸ τῶν ἱματίων του.

Καὶ ὁ ἐπίλογος; Ὅλοι αἱ διηγήσεις ἔχουσιν ἐπίλογον καὶ βλατὰ δράματα κάθαρσιν, ἀλλ' ἡ παρούσα δραματικὴ ἀφηγητικὴ στερεῖται, φεῦ! ἀμφοτέρων τούτων, διότι τὸ πάθος τῆς ἡμετέρας ἡρώιδος εἶνε ἐκ τῶν ἀνεπιδέκτων διορθώσεως.

Διότι τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπαύριον, ὁ κ. Κουνούπης, διερχόμενος τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Τουρλάκη, ἤκουσε φωνὴν τινα καλοῦσαν αὐτὸν μυστηριωδῶς διὰ τοῦ ὀνόματός του. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Τουρλάκη, προετοιμαζούσης διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νέον χρυσοπαλίνιον.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ

(Ἐκ τῶν «Σκηνῶν τοῦ Οἰκογενειακοῦ Βίου»)

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρὰ ἀφηγήσεις)

(Συνέχεια)

Ἡ Μαρτίνα, ἥτις εἶχε τὸ αἶσθημα — ἴσως καὶ τὴν πεῖραν — τῶν δυσχερῶν περιστάσεων, ἤναψεν ἐν ἀκραιῇ κηρίον καὶ συνάδνευσε τὴν κυρίαν εἰς τὰ ἄνω δωμάτια.

Περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν τὰ σχόλια, ἅτινα ἐπροκάλεσεν ἡ ἄρις τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Ὁ σταθμάρχης καὶ ὁ Λακτάντιος συνεισέφερον ἀμέσως εἰς τὸ ὅτι, ὁ πρὸ ὀλίγων ὥρων συλληφθεὶς περιηγητὴς ἦτο ἐκείνος ἀκριβῶς ὃν ἡ κυρία εἰζητεῖ.

Τῆς ἑδῶτα τὸ δωμάτιον αἰεθὸς δεκαεξ' — εἶπεν ἡ Μαρτίνα ἐπιστρέφουσα — ἔειπὸν μὲ τὸ μεγάλον κρεβάτι... Ἦνεν μία γυναικοῖλι πολὺ νόστιμη... Ἐποθέτω δὲ περιμένει τὸν ἄνδρα της... Ἦνεν πολὺ ἀνήσυχος... καὶ δὲν τῆς εἶπα τίποτε περὶ ὅταν συνίθισαν εἰς τὸν σταθμόν.

— Καλὰ ἔκαμες — εἶπεν ὁ Λακτάντιος μετὰ σοβαρότητος... Ἀλλὰ ἰδοὺ ὁ κύριος Γεώργιος μὲ τὸν παιδαγωγόν του... ἔλθοι ἄργά ἀπόψε!...

Ὁ κ. Πατούφης ἦτο σκυθρωπώτατος.

Τὶ συνέβαινε;

Οἱ ἀναγνώσται τὸ μαντεύουσιν εἶχε παίξῃ πάλιν, καὶ ἡ τύχη ἐν ἐδείχθη εὐνοϊκῇ.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο τὸ πᾶν.

Διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόπειραν τὸ ἔχρειάστησαν χρήματα, καὶ ἔδανε τῇ πεντήκοντα δραχμὰς παρὰ τοῦ περιδότη τοιοῦτόφου Κ... δίδων αὐτὴν τὸ ὀρολόγιόν του ὡς ἐνέχυρον· ἐπέστρεψε δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἄνευ ὀρολογίου καὶ ὅλου χρημάτων.

Ὁ Γεώργιος, μόλα ταῦτα, δὲν ἀπώλεσεν οὔτε τὴν εὐθυμίαν οὔτε τὴν ὀρεξιν.

Ἐκάθησεν εἰς τὴν συνήθη παρὰ τὴν τράπεζαν θέσιν του, καὶ, χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ σκυθρωποῦ συντρόφου, παρεκάλεσε τὴν Ἀννέταν νὰ τῷ δώσῃ τὴν σαῦπὸν του.

— Ἀλλὰ... ὁ κ. Θεόδωτος δὲν γευματίζει;

— Ἀργότερα — ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ λαβὼν δὲ κηρίον τι ἐκ τῆς τραπεζῆς, ἐπιδροῦν εἰς τὴν κλιμακα, ὑποτονθορίζων λέξεις τινὰς, αἵτινες ἐφάνιντο μὲν ἐδάφια ψαλμῶν, δὲν ἦσαν ἄλλως ἢ κατὰρσι.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμήν ἡ ἐξὴν τοῦ ἀριθμοῦ 16, ἥτις προσείχεν εἰς πάντα ἄλιν, ἀκούσασα εἰς τὰ ἰσόγεια δωμάτια κρότον βρομέων καὶ θυρῶν, ἐξήλθεν ἀκροποδητὴ ὥπως ἐρευνηθῇ τὸν σκοτεινὸν διαδρόμον.

Κάποιος ἀνέρχεται τὴν κλιμακα... φῶς τι ἐμφανίζεται... ἡ κυρία θέλει νὰ κρυφθῇ, ὁμῶς ἐν τῷ σκότειν ὥπως ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της... προσκρούει εἰς κιβώτιόν τι... ἐκβάλλει κρυγῇν...

Ὁ δὲ κ. Θεόδωτος, ὅστις ἔρπασεν εἰς τὴν τελευταίαν βαθ-

μίδα, βλέπων γυναῖκα τινὰ ἐπὶ τοῦ κιβωτίου, π. οστράχει ταχὺ; ὅπως ἀνεγείρῃ αὐτήν.

Δὲν εἶνε δύσκολον εἰς μυστικογράφον ἢ εἰς ποιητὴν νὰ περιγράφῃ τὴν χαρὰν δύο ἑραστῶν, οἵτινες συναντῶνται ἀπροσδοκῆτως καὶ τυχαίως... πᾶσα ὑπερβολὴ εἰς τὰς τοιαύτας περιστασεις δύναται νὰ θωπῇ ὡς ἂν τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

Δὲν εἶνε ὁμῶς δυνατόν νὰ μεταφρασθῇ διὰ λέξεων ἡ ἀπορία δύο συζύγων, εἰς ἡ τύχη φέρει ἀντιμετώπους ὅταν πᾶν ἄλλο ἐπιθυμῶσιν ἢ νὰ συναντῶνται.

— Θεόδωρε!

— Ματθίλδη!

— Ἐσὺ ἐδῶ;

— Δὲν εἶσαι εἰς Γενεύην;

Θέσατε, ὑπὸ τὰς τέσσαρας ταύτας ἀναφωνήσεις, τέσσαρας ἀρμονίας κινετικῆς μουσικῆς, καὶ ἴσως ὅ' ἀποτελεσθῇ κακοφωνία τις ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν θέσιν τῶν δύο συζύγων.

Ὅπως συμβαίνει πάντοτε εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας, ἡ γυνὴ ἔδειξε πνεῦμα καὶ τόλμην...

Ὅποις περιπλοκὴ ἐὰν ὁ ἀπίστος γραμματεὺς ἐπύρχετο τὴν στιγμήν ἐκείνην νὰ θέλῃ εἰς κίνδυνον τὸ μυστικόν!

Ἡ κυρία Ματθίλδη ἔσυρε τὸν σύζυγον εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ τῆς κλειδῆς καὶ, καθήσασα ἐπὶ θρόνου τινός, ἔσπευσε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὰς μᾶλλον καθησυχαστικὰς ἐξηγήσεις περὶ αὐτῆς.

— Ξέρεις, ψυχὴ μου, ἡ θεία τῆς Σβωνίας εἶνε ἀσθενής... οὐχὶ βρῆκως, ἐλπίζω, ἀλλὰ... εἰς τὴν ἡλικίαν της... ὡς ἐννοεῖς... Ἡ φ'λη Ἰουστίνια μοι ἔγραψεν ὅτι ἡ δυστυχὴς ἐπεθύμει πολὺ νὰ με ἴδῃ. ἀνεχώρησα μὲ ὅλο τὸ κρῦον... Ἦναγκάσθην νὰ λάβω τὴν μικροτέραν ἐδὼν, καὶ ἀφίχθην ἐδῶ μὲ τὸ τραῖνον τῆς νυκτός... αὐριοι ἐμελλον νὰ ἐξεκολουθήσω τὸ ταξιδεῖόν μου δι' ἀμάξης.

Ἀλλὰ σὺ, γέρω μου... ἀδυνάτησες πολὺ... Ἐἴδαν ἡ Ματθίλδη σου δὲν εἶνε μαζὺ σου!... δὲν εἶνε μαζὺ σου!... Διηγῆς μου λοιπόν!... Πῶς εὐρίσκεισαι εἶδω;... Τόσῳ γρήγορα ἐπανήλθατε;... καὶ ὁ κύριος Γεώργιος;... ὅταν ὀνειροπολεῖται!

Ὡμίλει διὰ διακεκομμένων λέξεων, μεταβάλλουσα τόνον φωνῆς εἰς ἐκάστην φράσιν, χειρονομοῦσα ὡς ὑποκρίτρια μὴ οὐσα πολὺ βεβαία περὶ τοῦ μέρους της.

Ἐκ τοῦ πρώτου τοῦ Θεοδότου εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἡ σκυθρωπότης.

Ἐμενεν ὀρθιος, ἐνώπιον τῆς συζύγου του, ὡς ἡλίθιος ἐγκληματίας μέλλων νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν ἀνακριτὴν τὰ αἵτια καὶ τὰς περιστάσεις τοῦ ἐγκλήματός του.

Ἐν τῷ ἐγχεφᾶλῳ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὀχληρὰ ἐμάχαστο πάλιν. Ὅποιος ἐξηγήσεις ἐμελλε νὰ δώσῃ; Νὰ ἐφεύρῃ μύθον τινα, ἢ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, συμβουλευόμενος τὴν σύζυγον καὶ καθιστῶν αὐτὴν σύμμαχον κατὰ τὴν δυσχερείαν εἰς ἣς εἶχεν ἐμπέσει;

Τὴν σύζυγον ἐκείνην, ἐπὶ τέλους, ἐθεώρει ὡς τὴν νόμιμον ἀποθήκην τῆς δυσθυμίας του.

Ὁ κ. Θεόδωτος ὅστις, ἔξω τῆς οἰκίας, ὑπεκρίνετο τὸν ἅγιον τόσῳ καλῶς ὥστε νὰ ἐπισύρῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, εἶχεν ἐν τῇ συζυγικῇ οἰκειότητι, ρίψῃ πρὸ πολλοῦ τὸ προσωπεῖον, εἶχεν ἀποκαλυφθῇ ἐντελῶς μετὰ τῆς κτηνώδους εἰλικρινείας τοῦ συζύγου.

— Διατὶ νὰ διστάσω! ἐσκέπτετο — πολλάκις ἡ ἰσχυρὴ αὐτὴ ἀκρίς μ' ἐξήγαγε τῆς ἀπορίας... ἄς τῇ ὁμολογήσω τὰ πάντα, καὶ θὰ εἶνε καλλίτερον.

Λαβὼν δὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ κύριος Θεόδωτος διηγῆθη — μετὰ ἀναποφεύκτων τινῶν παραλλαγῶν — τὰς τύχας του εἰς τὴν σύζυγον, τοὺς ρευματισμοὺς του, τὴν εἰς τὰ χαρτὰ ἀτυχίαν, τὴν ἀκμάσχετον μενίαν νὰ κερδήσῃ πάλιν τὰ ἀπωλεσθέντα, καὶ, ἐπὶ τέλους, τὴν καταστροφὴν του καὶ τὴν ἐλλείψιν χρημάτων, ἥτις πρὸ δύο δεκά ἡμερῶν ἐκράτει αὐτὸν αἰχμάλωτον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

— Πτωχὲ μου γέρω! — ἔλεγεν ἡ κ. Ματθίλδη, προσπεισμένη ἄκραν συγκίνησιν — θὰ τὰ διορθώσωμεν... θὰ διηγήσω μὲ τὴν θέαν τῆς Σβωνίας... θὰ ἴδῃς!

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ μυρισθοῦν τίποτε ἐκεῖ κάτω... εἰς τὸ χωρίον!...

— Ἀφῆσέ με! ἔχε πεποιθήσιν εἰς τὴν Τίλδαν σου!...